

พลิกรัก

บทที่ 4

นินนาท วรการ มารับส่งแม่เหมือนดั่งที่พูด ในตอนเช้าตรู่
แม่จะแต่งตัวพร้อมรอยยิ้มไม่ให้เขาต้องเสียเวลารอคอย

นุชนรงค์อาศัยไปกับรถด้วย แม่เกรงใจที่เขาต้องขับรถอ้อม
แต่ชายหนุ่มกลับมีท่าทีเต็มอกเต็มใจ

ครั้นพอชนรงค์ก็กลับได้รับคำปฏิเสธ

“น้อยเข้าเรียนสายค่ะ จะไปที่หลัง”

พอถึงวันที่เธอเรียนเช้า ศรีวรงค์ก็รีบออกจากบ้านไปก่อน
ก็จะนั่งรถของเขาไปมหาวิทยาลัยได้อย่างไร มันเท่ากับเป็นการทรยศ
อาจารย์แล้วยังทรยศต่อหลักการของตัวเองชัดๆ

“สวัสดีครับ”

ชายหนุ่มมาถึงในตอนเช้าตรู่วันหนึ่ง ประตูรั้วบานเล็กถูกเปิด
รอไว้เป็นปกติ เขาเห็นเด็กสาวกำลังกวาดดูบ้านอยู่อย่างชะมัดเขม้น
ยังใส่ชุดนอน ผมยุง โบหน้าใสๆ ไม่เคยมีร่องรอยของเครื่องสำอาง

“อู๋ตาย คุณนินนาทมาแต่เช้าเชียวนะคะ” แม่โผล่ลงมา
ทักทายทั้งที่ยังแต่งตัวไม่เสร็จ “รอประเดี่ยวนะคะ ทานอาหารเข้า
มาแล้วหรือยัง น้อยจำ ช่วยดูแลคุณนินนาทด้วย”

“เชิญนั่งซีคะ” เด็กสาวเลื่อนเก้าอี้ที่โต๊ะอาหารให้ ชายหนุ่ม
เดินมานั่งลงโดยดี “ทานข้าวต้มไหม คุณแม่เป็นคนทำ”

“ขอบคุณครับ”

เธอตักข้าวให้ เสริฟน้ำ แล้วกลับมาจួយไม้ถูบ้าน ถ้ามด้วย
สีหน้าเหม็นเฉยน้ำเสียงห่างเหิน “คงไม่ว่าอะไรนะคะถ้าน้อยจะทำงานต่อ”

“ไม่ว่าอะ ตามสบาย”

ร่างเล็กๆ ทำงานอย่างว่องไว อีกฝ่ายมองด้วยสายตาเจือยิ้ม

“ขยันจัง ไม่เบื่องานบ้านบ้างหรือ”

“ไม่เบื่อ บ้านเล็กนิดเดียวทำแป๊บๆ เดียวก็เสร็จ”

“คุณแม่โชคดีที่มีลูกน่ารัก”

‘คนน่ารัก’ ทำตาขุ่นไม่ตอบคำ

“วันนี้เข้าเรียนสายหรืออะ”

“ค่ะ”

เขาวางช้อน ดื่มน้ำแล้วลุกเดินมายืนดูใกล้ๆ

“รู้ไหม คุณศรารุณเล่าถึงคุณสองคน ผมนึกภาพว่าน้อยจะ
เป็นเด็กแจ่มใสสำเร็จ ไม่ได้นึกมาก่อนเลยว่าจะเคร่งขรึมถึงเพียงนี้...
มีปัญหอะไรหรือเปล่าอะ”

เธอนิ่ง มองโบหน้าเขมในร่างสูงใหญ่อย่างตัดสินใจ

“คุณอายุเท่าไรคะ คุณนินนาท”

ชายหนุ่มเลิกคิ้วอย่างแปลกใจ ประกายตาขบขัน

“ยี่สิบแปด ทำไมหรืออะ”

“นั่นแหละค่ะคือปัญหา”

“อายุยี่สิบแปดแล้วเป็นปัญหายังไง”

เธอขยับปากจะพูดแล้วก็เจี๊ยบ จะพูดอย่างไรดี

พอดีกับที่นุชนรงค์ปรากฏตัวขึ้นที่บันไดพร้อมกับส่งเสียงทัก

อ่อนหวาน ศรีวรงค์จึงปลีกตัวจากไป

“เขาอายุยี่สิบแปดเท่านั้นเองคะ จารย์ขา เขาเกิดเข้าไปตั้งสิบปี”

ไววิทย์มองลูกศิษย์สาวคร่ำครวญ สีหน้าของเจ้าหล่อนทุกข์ร้อน
วิตกกังวล เขาได้แต่ถอนใจ

“สี่สิบกับยี่สิบแปด... โอ๊ย คนอื่นเขาจะคิดจะพูดกันยังไง แล้วแม่จะทนได้หรือเปล่า...”

“แม่เป็นผู้ใหญ่แล้ว รู้ดีว่าต้องการอะไร และกำลังทำอะไรอยู่ ปล่อยเขาทำตามใจเถอะ”

“น้อยปล่อยอยู่แล้ว ทำอะไรไม่ได้ ไม่กล้าแม่แต่จะพูดอะไรสักคำ น้อยกลัวว่าแม่จะสะเทือนใจ แต่ถึงอย่างไรน้อยก็ไม่สบายใจอยู่ดี”

“สมัยนี้เขาไม่ถือเรื่องอายุกันแล้วละ อย่าคิดมากไปเลย”

หนุ่มใหญ่ปลอบทั้งที่ตัวเองก็ไม่สบายใจ สีหน้าหม่นไม่แจ่มใส เขาเฝ้าติดตามตาต้องใจแม่ของเธอมานานหลายปี รู้ตัวอยู่แล้วว่าไม่มีหวัง แต่ถึงเวลาเข้าจริงก็อดใจหายไม่ได้

“ถ้าเขาแต่งงานกันจริงๆ น้อยจะทำยังไงดี จะอยู่บ้านเดียวกันได้หรือในเมื่อน้อยไม่อาจยอมรับเขาในฐานะนั้น”

“คงไม่ยากอะไร น้อยโตแล้ว อีกไม่นานก็เรียนจบมีงานทำ คราวนี้จะแยกจากแม่ไปอยู่ตามลำพังก็ได้ถ้าไม่สบายใจที่จะต้องอยู่ด้วยกัน”

“แยกกับแม่หรือคะ” เธอทวนคำอย่างรู้สึกใจหาย ปรกาศแตกตื่นปรากฏอยู่ในดวงตา “น้อยไม่เคยแยกกับแม่มาก่อน พวกเรามีกันอยู่สามคนแค่นี้มาตั้งนานแล้ว”

“แต่น้อยจะต้องยอมรับเมื่อถึงเวลา น้อยโตแล้ว จะอยู่กับแม่ไปจนแก่จนเฒ่าไม่ได้ เท่าที่แม่เลี้ยงดูมาจนปานนี้ก็นับว่าเป็นภาระหนักหนาอยู่แล้ว แม่เป็นผู้หญิงตัวเล็กๆ คนเดียว น้อยต้องยอมให้แม่มีชีวิตของตัวเองและมีความสุขบ้าง”

เด็กสาวนั่ง ตาตกลมองพื้น ผู้สูงวัยเองก็ได้แต่ทอดถอนใจ

เย็นนั้นเขาจอดรถที่ประตูบ้านของเธอ ศรีวรงค์ชวนว่า

“ลงมาก่อนนะคะ จารย์ ทานน้ำทานขนมก่อนแล้วค่อยกลับ”

“อย่าเลย ไว้วันหลังเถอะ”

“วันนี้หรือวันหลังก็เหมือนๆ กันแหละคะ นะคะ น้อยจะเปิดประตูให้จารย์เอารถเข้านะ”

เขารับคำ

เด็กสาวก้าวลงไปอย่างว่องไว อีกครู่หนึ่งประตูไม้บานที่ปีกก็เปิดออก แล้วรถคันเก่าก็เลี้ยวเข้าไปจอดแอบอยู่ข้างใน

เธอรับรองเครื่องดื่มและของว่างที่โต๊ะเก้าอี้ชุดเล็กที่มุมสนามคุยกันอยู่ครู่หนึ่งก็ลากสายยางออกมารดน้ำต้นไม้ วัชพืชเดินตามพูดคุยพลางช่วยรดกึ่งใบที่เป็นส่วนเกินออกทิ้ง

“คุณแม่เก่งนะ เข้าใจจัดเข้าใจปลูก ต้นไม้พวกนี้กิ่งกงามดีด้วย”

“ค่ะ แต่แม่ไม่ค่อยมีเวลา ทำแต่งงานๆ”

“น้อยเลยต้องเป็นคนทำงานบ้านละซี”

“พี่นุชก็ทำค่ะ”

“นุชนะหรือ” เสียงถามแปลกใจ

“บทพี่นุชจะทำอะไรเขาทำได้ดีกว่าน้อยอีกนะคะ ห้องนอนพี่นุชเป็นระเบียบเรียบร้อยกว่าห้องของน้อยแยะเลย”

“นุชเขารักสวยรักงาม เรานะเอาแต่ซุกซน”

“ซุกซน... แหม จารย์พูดยังกับน้อยเป็นเด็ก”

“ก็เด็กจริงๆ” เขายิ้มเธออย่างอดไม่ได้

ศรีวรงค์หัวเราะ ดวงตากกลมโตเป็นประกายตาสุกใส

ในระหว่างเขาและเธอมีแต่ความอบอุ่นสนิทสนม เขารู้จักศรีวรงค์พร้อมเพื่อนร่วมรุ่นคนอื่นๆ แต่ความสัมพันธ์กับลูกศิษย์คนนี้กลับสนิทสนมกลมเกลียวกว่าลูกศิษย์คนอื่นๆ คล้ายต่างก็มีสิ่งสอดคล้องพอจะชดเชยให้อะไรบางอย่างที่ขาดหายไปของกันและกัน

ดังนั้นนอกเหนือจากกลุ่มเพื่อน เขาและเธอต่างก็พอใจที่จะได้อยู่ด้วยกันอย่างไม่ผิดแปลกขัดเขิน พุดคุย ปรีक्षा แม้กระทั่งเล่นกีฬาง่ายๆ ตามแต่โอกาสจะอำนวย

เธอคิดไกลถึงกับอยากให้เขาเป็นพ่อเลี้ยง...!

รถเก๋งคันใหญ่สีขาวเข้ามาจอดต่อจากรถกระบะป่วง ลูกศิษย์อาจารย์หันมอง ศรীরวางค์หันมามุขพุดว่า

“นั่นละคะ เขาละ มาแล้ว”

คุณสคราญเดินมาไหว้ทักทายด้วยใบหน้าระบวยิ้มแจ่มใส “สวัสดีค่ะ อาจารย์ มานานแล้วหรือคะ”

“มาสักครู่หนึ่งครับ” เขารับไหว้อ้อมๆ

คุณสคราญหันไปทางชายหนุ่มที่เดินตามมา แนะนำว่า

“นี่คุณนินนาท วรการคะ เป็นเจ้าของบริษัท วรการ ที่ดิฉันทำงานอยู่ ตอนนี้คุณนินนาทเป็นเจ้านายของดิฉันโดยตรง”

ประโยคหลังเจือหัวเราะ ประกายตาเธอกระจ่างวาววาม

ชายหนุ่มยกมือไหว้ผู้สูงวัยกว่าด้วยท่าที่ไม่คล้ายเด็กไหว้ผู้ใหญ่เท่าไรนัก ไหว้ทักทายรับ

“สวัสดีครับ”

นินนาทหันมาทางเด็กสาว ศรীরวางค์กลับหันไปสนใจต้นไม้สีเขียวๆ

“ยายน้อยกวนใจอาจารย์หรือเปล่านั้นคะ”

“เปล่าเลยครับ ผมแวะมาส่งแล้วอยู่เป็นเพื่อนคุยด้วย นี่ก็กำลังจะกลับพอดี”

“อ้าว อยู่ทานข้าวด้วยกันก่อนซีคะ วันนี้ดิฉันตั้งใจจะโชว์ฝีมือทำกับข้าวอร่อยๆ ให้ทานกัน นานๆ จะมีโอกาสทานข้าวบ้านสักที”

คนฟังอดถอนใจไม่ได้ คนพุดตั้งใจจะ ‘โชว์ฝีมือทำกับข้าวอร่อยๆ’ แต่คงไม่ได้ตั้งใจมาก่อนว่าจะมีเขารวมอยู่ด้วย

“เป็นความคิดของคุณนินนาทคะ เขาอยากทานข้าวกับเด็กๆ ด้วย”

หนึ่งใน ‘เด็กๆ’ มองคนที่ยืนยิ้มอยู่ข้างๆ แม่แล้วแอบค้อนขยับ...หรือคิดจะเอาใจพินิจอีกคน...

“เอาไว้โอกาสหน้าเถอะครับ” ไหว้ทักทายพุดอย่างสุภาพหันมาบอกศรীরวางค์ว่า “ผมกลับก่อนนะ น้อยต้องขยันดูหนังสือให้มากๆ ด้วย จะสอบอยู่แล้ว”

“คะ” เสียงตอบรับไม่ใคร่แจ่มใส พนมมือไหว้เป็นการอำลา

นินนาทถอยรถเปิดทางให้รถคันเล็กถอยออกจากประตู ภาพแม่ลูกที่ยืนเคียงกันดูคล้ายพี่สาวคนโตกับน้องสาวคนเล็กมากกว่าอย่างอื่น ไหว้ทักทายที่หันมามองต้องถอนใจครั้งแล้วครั้งเล่า ก็เธอสวยสคราญเช่นนี้จึงมีใครต่อใครมารุมชอบไม่หยุด

พอนินนาทพารถคันใหญ่กลับเข้ามาจอดอีกครั้ง ศรীরวางค์ ก็หายตัวไปแล้ว คุณสคราญยืนยิ้มรออยู่คนเดียว

“อาจารย์ของน้อยหรืออะ ดูท่าทางสนิทสนมกันจังเลย”

“คะ เขาสนิทสนมกันมานาน น้อยรักอาจารย์คนนี้นะมาก ถึงกับพยายามจะจับอาจารย์มาเข้าคู่กับแม่” เธอเล่าพลางหัวเราะ

“หรือครับ” ชายหนุ่มเลิกคิ้วแปลกใจ

“เขาพยายามมาเป็นปีๆ แล้วคะ นิดอาจารย์กับเพื่อนๆ มาติววิชา ชวนทานข้าวกับแม่แล้วก็เฝ้าถามอยู่นั้นว่าแม่คิดว่าอาจารย์ของน้อยเป็นอย่างไร เมื่อไหร่แม่จะสนใจอาจารย์บ้าง”

“แล้วคุณสคราญว่ายังไงครับ”

“จะว่ายังไงได้คะ ความจริงอาจารย์ก็เป็นคนดี แต่ดิฉันไม่ได้

คิดอะไรเกินเลยไปกว่านั้น”

“ดีแล้วละครับที่ไม่ได้คิด” ชายหนุ่มพูดยิ้มๆ ปรกาศตา
ระยิบอย่างเข้าใจกัน

ใบหน้าของคุณสะคราญระเรื่อขึ้นด้วยความขัดเขิน กังวาน
หัวเราะสดใส

.....
ศรียรวงศ์เป็นลูกมือช่วยแม่อยู่ในครัวขณะที่คุณนางหนึ่งดู
โทรทัศน์คุยกับนินนาทอยู่ที่ห้องข้างนอก สีหน้าไม่แจ่มใสทำให้
คุณสะคราญต้องทักถาม

“หน้าตาหนูดูไม่สบาย เป็นอะไรไปหรือจะน้อย”

“เปล่าค่ะ แม่” ตอบเสียงอ่อย ตาจับอยู่กับงานแต่ใจ
กลับคิดนั้นนี้ เธอช่วยแม่ล้างและหั่นผัก จัดเตรียมบรรดาเครื่องปรุง
ต่างๆ ไว้เพื่อจ่ายแก่การหยิบใช้

คุณสะคราญ ทำอาหารด้วยท่าทีกระฉับกระฉ่ง ฝีมือทำครัว
ของเธอนับว่าเป็นเลิศ แต่เธอและลูกๆ มักจะมีการกินอยู่อย่างง่าย ๆ
เพราะต่างก็ไม่ค่อยได้มีเวลาอยู่ด้วยกัน เธอทำงานหนัก ระยะนี้
ยังมีธุระ ‘ส่วนตัว’ จนต้องกลับบ้านค่ำมืดตึ๊กตื้นเสมอๆ ส่วนลูกๆ
ถ้าไม่อยู่กับโทรทัศน์ก็อินเทอร์เน็ต แล้วนี่ยิ่งใกล้เวลาสอบทำให้ยิ่ง
แทบจะไม่ได้เงยหน้าขึ้นมาพูดคุยกัน

ศรียรวงศ์อดซุ่นใจไม่ได้ นานๆ แม่จะทำกับข้าวอร่อยๆ ให้
ทาน เธอตั้งใจชวน ‘จารย์’ ให้อยู่ทานข้าวด้วยแล้วก็ต้องผิดหวัง
เป้าหมายสำคัญของการทำอาหารค่ำในวันนี้ของแม่กลับกลายเป็น
ผู้ชายที่เกิดซ้ำไปถึงสิบปีคนนั้น...!

“มีการบ้านหรือเปล่า หรือว่าเป็นห่วงท่องหนังสือ”

“เปล่าค่ะ” เธอตอบ นิ่งไปครู่หนึ่งก็เลียบเคี้ยวถามอย่าง
เกรงอกเกรงใจ “แม่คะ... คุณนินนาทเขาไม่มี... เอ่อ... คู่รัก..
เอ่อ... ผู้หญิงอื่นหรือคะ...”

“เออ ไม่รู้ซีจ๊ะ แม่ไม่เคยได้ยินเขาพูดถึงใครเลยนี่” เสียงตอบ
เจือหัวเราะอย่างอารมณ์ดี ศรียรวงศ์ชำเลื่องมอง แปลกใจที่ไม่เห็น
ความผิดปกติใดๆ

“เขาอายุยี่สิบแปดปี... น้อยคิดว่าผู้ชายที่อายุแค่นี้ส่วนใหญ่
มักจะมีใครต่อใคร... อย่างน้อยก็น่าจะต้องเคยมีบ้าง...”

มารดาถามยิ้มๆ “เขาบอกน้อยหรือจะว่าอายุเท่าไร?”

เธอพูดไม่เต็มเสียง “เอ่อ... น้อยถามเขาค่ะ”

“งั้นทำไมไม่ถามเขาตรงๆ ละจ๊ะ ว่ามีแฟนหรือยัง?”

“เขาคงไม่บอกความจริงหรือคะแม่”

“คนจะอยู่ด้วยกัน ถ้าหนูสงสัยอะไรก็ควรจะถาม แต่ว่า
เขาจะตอบอย่างไรและหนูจะเชื่อหรือไม่ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง”

“คนจะอยู่ด้วยกัน...! เธอนิ่งไปเป็นครู่

“แล้วเขาจะโกรธไหมคะหากน้อยถามนั้นถามนี้”

“เขาไม่โกรธหรอกจ้ะ คุณนินนาทเป็นคนใจดี แล้วเขาก็
ชอบน้อยมาก... แล้วอีกอย่างหนึ่ง...” น้ำเสียงอ่อนเจือหัวเราะ
“อีกไม่ช้าเขาก็จะมาเป็นครอบครัวเดียวกับเรา เขาคงยินดีที่จะตอบ
คำถามของลูก”

อีกไม่ช้าเขาจะมาเป็นครอบครัวเดียวกับเรา..!

ศรียรวงศ์เบิกตามองมารดาอย่างตระหนกตกตะลึง

“คือว่า...” คุณสะคราญสีหน้าขัดเขินขยับจะพูดต่อ

น้ำแกงในหม้อที่ตั้งไฟฟูขึ้นจนล้นออกมา เสียงไฟฟู่ๆ ทำให้
อีกฝ่ายหันขวับ ลืมเรื่องที่กำลังพูดไปสนิท.....